FRAGOR OCH SVAR.

Ärade red. av S. C. T.

Utsäkta, att jag besvärar Er med en fråga. Jag kom nämligen i dispyt med en av mina vänner, och vi beslutade att låta redaktören avgöra saken. Spörsmålet är som följer:

1) Vem var Cagliostro? Alexander Dumas gör honom till en stor man, men historien säger att han var sin tids största och skickligaste bedragare. 2) Vem var Altotas?

Bokmal.

Svar: Cagliostro eller Josef Balsamo — som ju Dumas också kallar honom — föddes i Palermo år 1743, kom i lära hos en apotekare på Cicilien, levde sedermera på förskingringar m. m. i födelsestaden, men måste år 1768 fly därifrån. Träffade i Messina en annan äventyrare vid namn Altotas, med vilken han sedan förde ett kringflackande liv i Grekland, Egypten och Mindre Asien. 1770 uppträdde han på ön Malta under grevetitel och fick anseende som alkemist. Försedd med rekommendationer av Malteserordens stormästare begav han sig till Rom och gifte sig där med en adelsdam vid namn Lorenza Feliciani. Hon blev sedan hans följeslagerska på vidsträckta resor, under vilka Cagliostro slog mynt av sina kunskaper i alkemien, tillverkade "livselexir" m. m. Blev frimurare, förde ett lysande liv men blev slutligen fast i Frankrike 1786, (i samband med den s. k. "halsbandsaffären") samt kastades i Bastiljen. Efter åtskilliga nya öden dog Cagliostro som fästningsfånge i Urbino (Italien). — Vad Dumas fängslades av var naturligtvis denne äventyrares storslagna förmåga att behärska sin omgivning, han "demoniska" natur o. s. v., f. ö. ligger det i den dumanska romantikens natur att omge dylika personer med en viss glans och gloria. Ädla rövare finnes det ju gott om i romanlitteraturen. — Om Altotas vet man inte mycket mer än vad som ovan nämnts i samband med Cagliostro.

RED.

I ÅSYN AV STORA ANDAR.

Icke är det nu osynliga andar, som åskådas, utan sådana som skådas med kött och ben, och det i så grov art, att icke det andliga ögat fordras därför.

Från Swift Current tillryggalades i lördags den 31 juli en 30 mils avstånd på järnvägståg genom den sköna doukhabortrakten söder om S. C., och då skådades ingen stor ande.

Men från Neville bar det av efter 5 timmars rastetid på en av de större så kallade "truck"-vagnarna. Och den människoanden, som körde och styrde vagnen gjorde det med en fart, att både han och undertecknad för mig själv både synlig och osynlig, kunde båda ha skakats till smulor. Men då stora andar styra, så kan ändå allt gå väl. Och det skedde så.

En större människoande än själva Meighen med hela sitt anhang frånvisar sig uti en ny stor och fin automobil, emedan han fick reda på, att undertecknd skulle från Lac Pelletierplatsen 10 mil s. v. ut på eftermiddagen. Och han var villig till att skjutsa de 10 milen för 5 dollars. Och vem kunde då förstå annat, än att 60 procent skulle betalas såsom **högklassskillnadsskydds-tull.** Ty det var ju tillfälle att få åka som en **herre** och icke som en präst uti hans tranportåringsmedian. Och lika knepigt var det, som då en professionell danserska hade köpt ett par fikonlöv till **sitt skydd,** så att de icke måtte arrestera henne för nakenhet.

Men undetecknad var icke villig att betala tull för att rida rygg på storslagen klasskillnad, emedan han är fiende till all, vare sig hög eller låg individualism, som icke går på egna ben. Och så blev den store anden förskjuten. Och undertecknad gick som en präst och varken åkte eller gick som en herreman. Och allt gick väl. Och det blev varken att frysa eller svälta, ty värmen var cirka 100 grader Fahrenheit i skuggan. Och efter 5 mils vandring blev tillfälle att intaga hos en bekant och snäll engelsktalande familj varest både god rast och god mat erhölls. Och så var 5 dollars dagslön gjord sedan klockan 4 motsvarande 20 dollar per dag, vilket dock är alldeles för mycket på en veckodag.

Men huru besynnerligt det kom till att se ut! Ja, rent av, som om den förskjutne, store tullnärs-anden var en trollkarl. Ty uti den sena, mulna och mörka kvällen kom undertecknad att gå sig vilse och fick därigenom gå 7 mil i stället för 5. Och tiden går fort, då man kommer i villfarelse och skall leta sig till rätta, då man möter taggiga ståltrådshägnader och allt annat farligt. Men kl. 1 på söndagsmorgonen fanns mr. Carl Hicks hem. Och med tanken, att mr. och mrs. Hicks själva voro hemma, så knackades på dörrarna gång på gång utan något svar. Ty mr. Hicks — ett tusen acres — farm är utarrenderad år en rysk gammal ungkarl, vilken nog behöver sova utan att höra i sömnen.

Väl bekant uti hemmet gick det att komma in i ett av rummen med en god gungstol uti för att vila ljuvligt uti tills sömnen tog överhand och kappsäcken fick utgöra huvudgärden. Och efter en hälsogam vila besöktes "basement"-köket för tvätt och torkning. Och då sågs, att mrs. Hicks ej var hemma. Och så var ett bland många små äventyr försvunnet, om än en stor ande hade något med det att göra. I alla fall var ju **den store skydd-tullsanden** med i spelet.

Allt gick emellertid väl och ¾ mil från Carl Hicks, hos Hjalmar Larsons, intogs frukost. Och sedan blev "auto"-skjutsar till Stone Farm för gudstjänst och sedan till gravgården för jordfästning och sedan 35 mil till engelsk gudstjänst i Shaunavon och sedan 10 mil till kvinnoföreningens möte hos Erik Anderson, varest stud. Edv. Wickberg på förmiddagen hållit gudstjänst.

Men vid gudstjänsterna åskådades 9 av det allra bästa slag av stora människoandar. Härlig var söndagen.

Härligt är också i naturligt hänseende, som vanligt, i dessa nejder. Och folket synes frojda sig och vara tacksamt till Gud för andlig och lekamlig välsignelse från Honom.

Swift Current, Sask. den 4. aug.

Vördsamt.

K. J. BRING.

SVAR TILL "FRITÄNKARE".

Sakta i backarna nu! Det är fråga om vad som är **förnuftigt.** Då få vi icke göra förhastade slutsatser. Det gäller att väga allting — väga på guldvåg.

Som redaktionen låtit ovanstående brev inflyta, förmodar jag, att jag också får lov att bemöta detsamma, antingen det blir någon fortsatt diskussion eller ej. Förutsatt att diskussionen lämnar något av värde och hålles inom tilbörliga gränser, kunde man önska, att redaktionen gåve sin tillåtelse. Men redaktionen får diktera sin egen politik. Personligen föredrager jag att fäkta på papper, enär jag därvid är skyddad mot överrumplingar; jag kan bättre överväga, vad som bör sägas, och har även tillfälle att anlita källor.

Det som bevekte mig till att föreslå en diskussion, var den tron, att jag träffat på en del synpunkter, på vilka säkerligen högst få fritänkare ha tänkt; synpunkter, vilka prästerna icke beröra, emedan de varken satt sig in i dem eller våga framhålla dem. I stället för att, som man väntade av mig, predika för andra, har jag använt många år av min levnad till att själv sätta mig in i sanningen. Ehuru ett oblitt öde förhindrat mig från att dricka så djupt ur vetandets bägare, som jag gärna velat; ehuru resultatet av mina självstudier är ömkligt bristfälligt och otillfredsställande, har det dock förunnats mig att se några skymtar av vad för mig gäller och alltid skall gälla som sanning, och med den av mig kända och erkända sanningen är jag villig att stå eller falla.

"Fritänkare," vilken jag tror mig hava igenkänt, tyckes hava gjort Schopenhauers valspråk till sitt: "Vigeat veritas, pereat mundus!" ("Låt sanningen komma till sin rätt, om än världen skulle gå under!") Men nu blir frågan: Om världen går under, går icke sanningen under på samma gång? Vem är då betjänt med att sanningen har kommit till sin rätt? Det gäller att tänka och tala förnuftigt, även när det gäller sanningen. Icke kunna vi nöja oss med en sanning, som innebär sin egen upplösning och undergång? Vi få väl lov att sätta sanningen i det godas tjänst och, där den av oss kända sanningen är otillräcklig eller otillräckligt bevisad för att främja det högsta goda, försöka utbygga sanningen eller sätta stöttor under den, för att hon icke totalt skall ramla ned. Så gör man i vetenskapen; varför skulle icke samma grundsatser gälla i religion som i vetenskap?. För att vara förnuftiga, ärliga och uppriktiga måste vi vara lika skeptiska och lika lättrogna på det ena området som på det andra.

Jag befann mig för ej så länge sedan i ett representativt fritänkarepars hem. Av en eller annan anledning kommo vi att tala om religion. Jag förhöll mig lugn, lyssnade tåligt till vad de övriga hade att säga och aktade mig så mycket jag kunde för att falla någon av dem i talet. Men då jag sedan skulle säga mina tankar, fann jag det nästan omöjligt att få fram en hel mening. Gång på gång blev jag avbruten, och stundom talade de begge andra båda på en gång. Jag sade då till dem. "Jag skall gärna diskutera med eder, om I så viljen, men detta är icke diskussion." Jag råkade säga till mannen, att jag hade kunskap och erfarenhet i religionssaker, som han saknade. Mannen tog det som en förolämpning och blev arg. Jag fann, att, ehuru de ej trodde på kristendomen, var åtminstone den ena full av vidskepelse, öppen för varjehanda föreställningar om övernaturliga ting, blott icke för kristendom. Vad man nu än vill kalla dessa personers ståndpunkt, förnuftig är den icke. Göra fritänkarne förnuftet till sin ledstjärna, böra de vara måna om att någonting sådant icke får upprepas ibland dem. Låten för all del ingen kristen komma på eder med förnuftig kritik. Varen lika oklanderlige i edert släkte, som I fordren, att de kristne skola vara i sitt! Någonting mindre duger icke! Någonting mindre är icke förnuftigt!

Mannen hade mycket att säga om kristna skrymtare. Han gick och lyssnade till fredsföredrag och dylikt. Jag sade honom: "Jag kan hysa aktning för en kristen fredsvän, ty han ogillar krig under alla omständigheter. Ert parti talar vackert om fred, men I ären lika krigslystna som någon annan, när det gäller edra älsklingsidéer." Förstår Ni nu, herr Fritänkare, vad jag vill komma åt? Jo, jag vill lära Er och Edra lärkar en smula förnuft. Betänken Eder två gånger, innan I upptagen striden! För övrigt har jag icke utmanat till någon strid. Det var blott en inbjudan till en vänlig diskussion **i svenskhetens och enighetens intresse.**

Vad är det jag ser i Ert brev? Ni vill **med alla till buds stående medel bekämpa den kristna läran och bibeln!** Naturligtvis vill Ni då också nyttja eld och svärd, ifall dessa medel stå Er till buds. Är det förnuftigt tänkt? Är det förnuftigt talat? Är det förnuftigt beslutat? Det är just sådant, som jag ville tala med eder om. Jag visste väl, att det fanns anledning till en diskussion. Men innan Ni griper till dylika maktmedel, innan Ni på minsta sätt söker egga andra till att gripa till dylika medel, innan Ni giver ifrån Eder så mycket som en viskning därom, är det Eder oeftergivliga plikt att inlåta Eder i diskussion och taga reda på allt vad Edra tilltänkta offer kunna ha att säga till sitt försvar. Det fordrar den mest elementära mänskliga rättvisa. Skrider Ni till handling emot de kristna och deras urkund och har förbisett en enda punkt till deras förmån, som Ni med skälig möda kunnat göra Er underrättad om, står Ni fördömd inför den domstol, som Ni själv upprättat.

Men kanske Ni icke menade eld och svärd. Det gör ingenting till saken. När otrogna börja egga varandra emot de kristna och de få makten i sina händer, så blir det både eld och svärd av, till trots för alla beslut och allt stillatigande. Men förövrigt har Ni med Ert tillkännagivna beslut att bekämpa kristendomen och bibeln förpliktat Er att på det noggrannaste göra Er underrättad om vad kristendomen står för samt vad dess urkund innehåller. Bekämpa vad Ni icke känner till! Och Ni gör anspråk på att vara förnuftig! Det var just en av de starka punkter, som jag ville framhålla. Och med allt Ert förnuft kan Ni icke göra Er ett begrepp om hur stark denna ena punkt är! Ifall jag kunde genomdriva den!

Så bornerad är Ni väl icke, att Ni vill bekämpa allt vad som finns i bibeln, bara för att det står i bibeln, eller därför att de kristne tro på det! Skulle vi samla upp allt, som finns i bibeln, vilket Ni måste erkänna för att vara gott, ädelt och sannt, finge vi kanske en ny bibel, på vars grundval man skulle konstruera en ganska försvarlig kristendom — åtminstone en som gott kan jämföras med den gängse så kallade kristendomen. Att de kristne icke göra det fulla bruk av sitt förnuft, vartill bibeln själv berättigar och uppmanar, är sorgligt, men sannt. Ären I bättre utrustade med förnuft än de kristne i allmänhet, så visen det därigenom, att I icke förkasten det goda med det värdelösa eller kanske skadliga, och framför allt icke förkasten något av omstritt värde utan sorgfällig granskning.

Då Ni nu så oförbehållsamt framträtt som en motståndare till kristendomen och bibeln, så berättigar mig Eder hållning till att anställa ett litet förhör: Vilka äro Edra kvalifikationer för att bedöma kristendomen och dess urkund? Hur många gånger har Ni genomläst bibeln? Var finner Ni den kristna läran tydligast framställd? Vad förstår Ni egentligen med den kristna läran, och vad finner Ni däri, som är så skadligt, att för dess skull allt vad kristendom och bibelkunskap heter måste bekämpas med alla till buds stående medel?

J. B. Linderholm.

A STAB IN THE BACK

Editor of Svenska Canada-Tidningen.

Dear Sir:—Some weeks ago the following letter appeared in the Esterhazy Observer, and as I consider the same to be a back-door attack on the newly organized Swedish Society of Canada, I hope you will permit me to draw your attention to this matter. The letter reads as follows:

"The Swedish people had their Sommarting at Bird's Point, Round Lake, June 24th. Although the day was kind of cold and it threatened to rain there was quite a large gathering.

The program started by all joining to sing the old Swedish anthem "Du gamla, du fria," after which came a few speeches and musical selections, some of which were very good.

We have in mind, however, some passages made in some of the speeches which were far from suitable, where many different nationalities have become naturalized into one Canadian people.

Some old timers who have learned to talk and think Canadian during the last thirty years felt themselves considerably insulted.

I have in mind a similar occasion in the town hall of Stockholm, when a Swede made a speech so that other nationalities walked out.

However respectable it may be to remember one's mother tongue, I think trying to make a separate class or nation of any particular kind is of detriment to our Canadina citizenship.

In Canada we are all Canadians, and we have a Dominion we may be proud of.

A. H. Tranberg.

Born and raised in Canada."

For my own part I do not understand what Mr. Tranberg has in mind when he says that "passages made in some of the speeches were far from suitable, where many different nationalities have become naturalized into one Canadian people." I can not remember one single utterance that could justly be construed as being objectionable to any of the many different nationalities that have taken up their abode in Canada

It was distinctly and emphatically pointed out that the aim of such an organization as the Swedish Society in Canada was not to establish any little Sweden in this Dominion of ours, but that the main objective would be to preserve the Swedish language and also such of the Swedish traits, customs, and characteristics that may be of benefit to the Swedish people in Canada and the country as a whole. Mr. Tranberg's remarks are therefore ill-considered and not based on facts.

Permit me also to suggest to Mr. Tranberg that it would be well for him to personally acquaint himself with the facts before venturing to give his opinion on this or any other matter. As far as I know Mr. Tranberg was not present at the meeting referred to, and even if he was, he is not capable of giving an unbiased or intelligent opinion regarding Swedish organization in Canada, as Mr. Tranberg is of Danish descent. In my opinion he has therefore meddled with an issue that does not concern him.

I consider Mr. Tranberg's endeavor to misinterpret the aim of the Swedish Society in Canada as being a cowardly stab in the back of this organization. And furthermore his utterances remind me of one of Aesop's fables where it is said that a cock was once strutting up and down the farmyard among the hens when suddenly he espied something shining amid the straw. "Ho!" quoth he, "that's for me," and soon rooted it out from beneath the straw. What did it turn out o be but a pearl that by som chance had been lost in the yard? "You may be a treasure," quoth Master Cock, "to men that prize you, but for me I would rather have a single barley corn than a peck of pearls."

Mr. Tranberg has during recent years (after the war) developed a 100 per cent patent-patriotic mind of the aboriginal type, and this being the case it is impossible for him to grasp the fact that all of the different people that now compose the Canadian nation have certain traits, characteristics, customs, literature, and other treasures that they wish to preserve, and that these things are for those that can prize them. After analyzing Mr. Tranberg's remarks I come to the conclusion that they are nothing else but argumentum ad ignorantiam.

A Swede.

OM NÅGONTING ELLER OCKSÅ NÅN'TING ANNAT.

Att en så högt uppsatt ämbetsinnehavare inom den moderna kulturvärlden som en tidningsman kan förmodas vara en "murvel" och ett "odjur" av allra värsta slag torde vara skäligen oförklarligt, men så hölls dock tydligen före av signaturen "Lotta på Lia" enligt vad hon i ett till S. C. T. nyligen sänt inlägg förklarat. Så mycket större blev då, enligt meddelande, hennes förvåning, då hon varseblev in i t. t. lugna och fridsälla anlete.

Ja, kära Lotta på Lia, är inte jag "hygglig"? Tack för de vänliga och vackra orden. De voro verkliga "blåmmor" på den stundom törnbeströdda vägen. Skriv litet fint om Redaktör Hägglund också. Han skulle säkert känna sig smickrad. — Välkommen åter i S. C. T!

Men en annan aktad skribent har trampat i klaveret. Jag tänker nu på Agapetus. Denne har verkligen efter en lång, blek och tillbakadragande tystnad tillfölje den där förbenade "röggmatisten" kommit sig före att skriva ett brev till S. C. T., vari han dock falskeligen påstår, att jag under vår litteraturdiskussion skulle fått mig en "minnesbeta". — Stackars Agapetus. Han torde vara släkt med Salig Dumbom eller också Salig Dumbom släkt med Agapetus.

Vidare säger han, att han studerat både Luthers postilla, Waldenströms predikningar och alla riksdagsprotokoll.

Tja, de där häftena tröskade jag igenom på en förmiddag, under det att jag samtidigt avhöll en finare koncert inför ett halvtjog konstkritiker trakterande två instrument på en gång. Spelade nämligen piano med händerna och — luta med huvudet.

Piano spelar jag dock mera sällan ty redan vid första anslaget, brukar taket lyfta sig. Men den här gången var det fråga om friluftsmusik.

Agapetus är vidare "rasans" över villervallan på det politiska området. Däri kan han säkert ha rätt, men samtidigt måste medgivas, att de konservativa drabanterna visa liberale förre premiärministern King stor vördnad, ty här om dagen såg jag på en affisch, där anhängare av konservativa partiet kallades samman till skroderingsfest, följande vackra fras inunder:

"God save the King".

Man får i sanning anse, att den liberale ledaren, Rt. Hon. Wm Lyon MacKenzie King har all anledning känna sig nöjd, varför Agapetus torde kunna lugna sina upprörda känslor.

Agapetus påstår vidare, att jag är 7 fot lång och bör förläggas i största rummet i "böggninga". Detta senare torde ävenledes vara fallet med honom själv, ty den sarkofag, som kan inrymma mig på längden, torde helt säkert ej vara tillfyllest för Agapetus på — tvären (!) på grund av den omättligt tilltagna volymen av hans kroppshydda.

Apropos litteratur säges det, att den kände fransk författaren, Anatole France och hans fruga mycket väl komma överens. Detta kanske beror på, att — Anna tål France.

Skulle Agapetus och hans gumma komma ihop sig om någonting utartande till krigsutbrott, får väl den förres förfärande nåsa tjänstgöra såsom buffertstat de båda stormakterna emellan. —

Jag får giva Agapetus kredit för hans trevliga brev, vilka jag hört många av S. C. T:s läsare tycka om, men hans språkbehandling är fasansfull och en ren hädelse mot årans och hjältarnas språk. Agapetus borde verkligen taga exempel av mig och skriva ren och oförfalskad svenska, ty jag mixar aldrig languagera utan speakar always cleant, vasken det är fråga om Svedis or Änglis. Så nu vet Agapetus det. Förresten, hej på dig, Agapetus. Du är en hygglig prick. Skriv snart igen.

En person, som sett min fagra avbild i S. C. T., påstod nyligen att jag skulle vara mycket lik den kände filmskådespelaren Harold Lloyd. Härpå tvivlar jag, men däremot torde en viss likhet existera mellan mig såsom tidningsman och Charlie Chaplin. Vilken skulle det vara, höres någon fråga. Jo, båda gå vi — ut med blana.

Att se Charlie Chaplin dansa Charleston lär vara verkligt nöjsamt. En förståsigpåare vid namn Carlson har beträffande dansen i fråga framkastat, att dess namn — Charleston-dansen — ej skulle vara väl funnet. "Dekadansen" påstod han vara bättre. Jag, som alltid funnit ett nöje i att skämta med Carlson, svarade därvid, att med sådant motiv för ögonen det allra bästa namnet på dansen väl skulle vara — Carlson.

"Storskojare" genmälde Carlson indignerad men förbisåg att meddela mig, huruvida jag skulle betrakta detta hans yttrande såsom självpresentation från hans sida eller missfirmelse mot min person. Optimistisk som jag är, valde jag det förra alternativet.

Tilläggas bör, att den här specielle Carlson i allas ögon, speciellt mina, riktigt är på dekadansen, samt att han kröp under bordet. Vill säkert aldrig mera tala med någon "bladman". —

Till sist en liten historia för dagen om litteratur.

Det hände ute på landet. Långt borta i ödemarken, fjärran från stad och civilisation, gingo några "homesteadare" och arbetade med höbärgning. Dagen var het och kvalmig görande det hårdt arbetet ytterligare svårt för de idoga männen.

"Ja", sade plötsligt den ene eftertänksamt, stödjande sig på högaffeln, "en kunde då aldrig vara ute i de häringa vilda, köntrit, om en inte hade litteraturen".

"Nej, och särskeit konna", (korna) genmälte den andre, vilken antingen ej riktigt uppfattat ordet "litteraturen" eller ock ej förstått dess innebörd utan i stället riktat sina tankar på det, som närmast låg honom om hjärtat.

* * *

Vi ses igen, när vi träffas.

Y. M. WILHELMSON.

SLÖSA ICKE BORT EN "NICKEL" I ÅR.

Ni kommer under nästkommande månad få mycket bråttom och vi hoppas, att Eder skörd är en rekordartad sådan.

MEN

låt inte tanken på en god skörd, eller idéen att Ni skall få alltför bråttom föranleda Er att missköta Edra mjölkkor. Låt Edra kor betala omkostnaderna så att behållningen från skörden blir nettovinst.

Beställ ett förråd av Caulder's mejerismör från Eder handlande och för Edert eget behov—det populära smör, som Eder grädde hjälpt till att göra beryktat. Genom att så göra är Ni i stånd att "slå två flugor i en smäll"—undvik det extra arbetet, som är sammanbundet med kärning och se i stället till att checkarna för grädden komma in.

En Caulder's adresslapp betyder TILLFREDSSTÄLLELSE. Skeppa till närmaste filial.

Förut känd under namnet Saskatchewan Creamery and Ice Cream Co., Ltd.

Caulder's CREAMERIES LTD

FILIALER I: ASSINIBOIA, BROADVIEW, BRUNO, BULYEA, CARLYLE, ERNESTS, CARNDUFF, GRAVELBOURG, HUMBOLDT, MAPLE CREEK, MOOSE JAW, OUTLOOK, REGINA, SASKATOON, SHAUNAVON, SWIFT CURRENT, WATSON, WEYBURN, WILKIE, WOLSELEY.

ETT FOSTBRÖDRALAG.

"Kom, låtom oss svärja ett fostbrödralag", sjunger skalden och litet var av oss torde i sin gröna ungdom eller barndom i gamla landet hava njutit av tonerna i denna härliga sång.

Här i landet bliva vi splittrade av skilda intressen, så att vi inte ha tid att gå tillsamman och uppliva minnena från "hembygdens skogar och dalar" så mycket som vi borde. Dock har gammern på senare tiden kommit att tänka på att vi i det evinnerliga jäktandet efter guld och gröna skogar allt för mycket glömma oss själva och vårt hemland — ja, vi glömma det till den grad, att vi ej inse nyttan och nödvändigheten att för bevakande av våra egna intressen här i landet sammansluta oss i en enda stor organisation. Det är därför med glädje jag konstaterar, att en del av våra yngre män under senare tider tagit initiativet till att få ett svenskt förbund till stånd i Canada. Dessa män äro värda all heder och allt det understöd, som möjligtvis kan komma dem till del från den svensk-canadensiska allmänhetens sida. Det ligger i en stor och ädel tanke bakom det nyligen bildade Svenska Förbundet i Canada, och jag hoppas att få uppleva den dag, då denna tanke blivit förverkligad, då vi som svenskar i Canada kunna peka på att vi samfällt genom en nationell sammanslutning lyckats utföra någonting verkligt representativt för svenskarna i detta land.

Visserligen är det sant, att vi här och var å västerns prärier hava föreningar av olika slag, och om dessa är det ingenting annat än gott att säga. Men varje sådan förening är endast ett bräckligt ro på det stora hav, som jag nu tar mig friheten kalla västra Canada. De äro utmärkta för dem som äro bofasta på en plats eller ämna stanna där en längre tid. Ja, de äro även fullgoda för dem som resa bort, ty dessa kunna ju insända sina avgifter per post och lika fullt förbliva medlemmar. Denna senare uppgift gäller emellertid endast teoretiskt, ty erfarenheterna visar att det är högst få, som fullgöra sina betalningar någon längre tid sedan de avflyttat till en annan ort.

Vad vi behöva är en förening som finnes planterad på alla platser i Canada där svenskar bygga och bo, så att om man flyttar från en plats till en annan kan man taga sitt medlemskort och ingå i avdelningen på den nya hemorten.

Nu gäller det således att understödja Svenska Förbundet i Canada och att med detsamma arbeta i fredlig strävan för vårt folks välfärd. Och enligt min tanke kunna vi icke göra bättre än att omedelbart anknyta oss till det nybildade förbundet. Det gäller särskilt att få till stånd så många lokalavdelningar som möjligt. Med tanke härpå vill jag uppmana våra yngre landsmän (jag själv är för gammal att kunna utföra något nämnvärt arbete i detta syfte) att under höstens och den kommande vinterns lopp sammankalla svenskar na å olika orter och tillsammans med dem etablera lokalavdelningar. Och om vi vilja bidraga till förverkligandet av denna idé få vi inte ligga på latsidan, utan genast insända begäran till centralförbundet om upprättandet av en avdelning på eder plats, eller ännu bättre, sätt upp en anteckningslista och få namnteckningar på densamma. Om svaren på denna min vädjan bli sådana, att jag i pur glädje **började sjunga:**

"Säg, känner du fanan, den gula **och blå?"**

skulle ingen bliva mer nöjd, glad och belåten, eller mera upplivad och ivrig att trots min ålder spotta i näven och taga ett nytt tag för vårt folks frammarsch här i Canada än undertecknad.

Samtidigt vill jag rikta en uppmaning till Förbundets styrelse att icke tröttna i arbetet. Tvivels utan komma dessa män att till en början röna motstånd, det må nu vara aktivt sådant eller passiv liknöjdhet, och det torde tarva ihärdighet att föra verket till seger. Men om jag känner de män rätt, som blivit anförtrodda ledareskapet för Förbundet, kan man gott lita på att de icke skola giva efter vid första motgången. Vi ha t. ex. mr. Albert Hermanson, som alltid visat sig seg och ihärdig i allt vad han företagit sig och jag tror att dessa hans egenskaper även nu skola komma till användning. Så hava vi redaktör Hägglund, en kraftig person med en arbetslust och en energi som är sällsynt. Hans såväl som Hermansons levnådsbana visar tydligen att de äro män, som äro färdiga att stå eller falla för sina idéer utan strävanden. Personer, som själva utan någon som helst hjälp kunnat arbeta sig upp från den obemedlade farmaresonen o. homesteadaren äro verkliga ackvisitioner för den organisation de nu äro ställda i spetsen för. Dessutom hava vi i den gamla beprövade vikingen Holmgren o. den frejdade förenings mannen C. H. Nilson, män, som icke giva efter vid första rappet. Axel J. Carlson har jag icke förmånen att känna. Jag har dock läst en hel del av hans pennalster och av dem fått det intrycket att han är en idérik person. Herrar Pearson och Freed i Stockholm och Dubuc känner jag ej heller till, men alldenstund de blevo invalda av en stor och representativ kommitté tar jag det för givet att även de äga betydande kvalifikationer för det arbete, som blivit dem ålagda i samband med Svenska Förbundet i Canada. Dessa män äro som sagt verkliga drivkrafter, men utan allmänhetens understöd kunna de intet uträtta. Det gäller därför att vi en och var uppmuntra dessa män med vårt understöd, och om detta sker lider intet tvivel om att Svenska Förbundet i Canada inom några år skall bli en organisation som vi alla kunna glädjas åt.

Det är också med glädje jag konstaterar, att Svenska Canad-Tidningen skänker ett helhjärtat understöd åt denna sak. Den för någon tid sedan publicerade ledareartikeln om Svenska Förbundet i detta land talar sitt tydliga språk och jag sätter därför ännu större värde på denna vår tidning. Jag är också prenumerant på vår andra svenska tidning i Canada nämligen Canada-Posten. Denna tidning har visserligen en och annan gång på ett generellt sätt påpekat förmånen och nödvändigheten av ett förbund sådant som det nu bildade, men förgäves har jag spanat efter ett direkt uttalande från redaktionens sida. Jag fruktar därför att den är så att säga halvhjärtad angående saken, vilket ju är att beklaga*). Kanhända denna lilla påstötning sporrar Canada-Postens redaktör till större livaktighet eller åtminstone leder honom därhän, att han hoppar av staketet och uttalar sin betstämda åsikt. Låt höra från Er, redaktör Engvall. Härmed vill jag på intet sätt misstänkliggöra Canada Posten, men av redan nämnda orsak har jag som sagt börjat draga mina slutsatser. Ingenting skulle dock glädja mig så mycket som att se, att jag gjort ett misstag härutinnan.

Fram för ett enat svenskslägte i Canada.

Hårdvallsgubben.

*) Av vad vi personligen inhämtat från red. E. kunna vi intyga, att han är en varm understödjare av förbundet. — RED.

Brittiska regeringen ämnar innevarande år sända till skrothögen 20 krigsfartyg av olika slag. Bland dem äro slagskeppen King George, Ajax, Thunderer och Agamemnon, 15 jagare och 1 undervattensbåt. Skrotandet av nämnda fartyg är i överensstämmelse med konferensen i Washington.

BLIV ICKE BLIND!

H. RUFUS ISAACS, D. O.
Ögon-Specialist.
Dufferin—Main, Wpg. Tel.: J6213